

Arrest

nr. 264 298 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 februari 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk bevonden op 29 juli 2021 omdat verzoekster geen buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten haar aanvraag in België in te dienen in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van opthoud in het buitenland.

1.2. Ook op 29 juli 2021 werd in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*Mevrouw :
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“11.1. Enig Middel

Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel

11.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 24 augustus, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

11.1.2. Dit betekent aldus ook dat de verwerende partij rekening dient te houden met artikel 74/13 VW, het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in haren hoofde, evenals haar verregaande integratie van de verzoekende partij.

Zo kan, wanneer de beslissing ex. art. 9bis VW vernietigd wordt, niet worden uitgesloten dat de buitengewone omstandigheden dermate buitengewoon zijn, dat de verwerende partij bij een correcte appreciatie ervan niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Cf. RvV dd. 25 september 2020 nr. 241 429:

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om de bevoegdheid, om al dan niet een bevel af te geven, slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide beslissingen: de beslissingen werden genomen en ondertekend op dezelfde datum door attaché K.A. Aangezien de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van het niet aantonen van buitengewone omstandigheden onontvankelijk wordt verklaard met arrest nr. 241 426 van 25 september 2020 heeft vernietigd omdat een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel bleek, daar de verwerende partij zich op foutieve feitelijke vaststellingen had gebaseerd, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bestreden bevel eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er kan immers niet worden uitgesloten dat de in de aanvraag aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de verwerende partij niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

11.1.3. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld evenmin in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door de verregaande integratie van verzoekende partij, zie beslissing ex art. 9bis dd. 29/07/2021:

De overige aangehaalde elementen (dat zij een inburgeringstraject, cursussen maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen volgde, dat zij in september 2019 gedoopt werd en jarenlang bijbelcursussen volgde, dat ze werkwilbig is, dat ze 3 werkbeloftes neerlegt en dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12 1980.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht dat de aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 3 februari 2020 onontvankelijk moest worden verklaard - quod certe non, dan nog wil dit niet zeggen dat dat geen omstandigheden zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

11.1.4. Maar er is meer.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met dit wetsartikel.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op correcte rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn artikel 74/13 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden!

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

De Raad benadrukt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd voorafgegaan door een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag die verzoekster had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die beslissing werd nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Met de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd, met andere woorden, geantwoord op de vraag of verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster dus betoogt dat de verwerende partij rekening dient te houden met het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, kan alleen maar worden vastgesteld dat dit is gebeurd in de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin overigens ook werd geoordeeld over haar integratie.

De Raad verwijst verder naar zijn arrest nr. 264 296 van heden waarin hij het beroep tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, verwerpt. Verzoeksters verwijzing naar de rechtspraak van de Raad betreffende de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten na de vernietiging van een beslissing over een aanvraag is *in casu* dus niet relevant.

Waar verzoekster betoogt dat wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, steeds duidelijk moet worden gemotiveerd waarom zulks wordt gedaan, stelt de Raad vast dat *in casu* wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de niet door verzoekster betwiste vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. In de mate dat verzoekster erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont zij haar belang daar bij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoekster betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst, meer nog, heeft zij hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen.

Verzoekster voert ten slotte aan dat noch rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch dat voldoende is gemotiveerd en nagegaan of de uitvoering van de bestreden beslissing geen schending inhoudt "*van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen*".

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt dat raakt aan deze bepaling. Zij toont dus niet aan dat zij zich dienstig op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan beroepen en heeft geen belang bij haar grief dienaangaande.

Verzoekster laat evenzeer na om *in concreto* aan te tonen dat en op welke wijze haar fundamentele rechten bij een terugkeer zouden worden geschonden, zodat zij ook op dit vlak niet aannemelijk maakt dat zij enig belang zou hebben bij haar grief dat desbetreffend geen onderzoek zou zijn gevoerd en niet zou zijn gemotiveerd.

Verzoekster toont geen onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS